

*I wilki głodne z kńiej wypędza
na jakieś nowe koczowiska,
a przed wilkami kuma Nędza
skrwawionym sierpem w łapie błyska,
— półgłosem coś do siebie gada
i pod chat okna się zakrada.
Głód, Mróz i Bieda się przywleka....
...u brony stają chmurą tłumną
i nieszczęściami biją w człeka,
jak kmieć cepami bije w gumno!...
A uciekajcież wy za góry,
a uciekajcież het za rzeki
— niechże przytępi mróz pazury,
niechże przepadnie głód na wieki!...
— Ale nie zelżał Mróz i Zima,
nie ustał wicher w dzikim biegu...*

*...jak wzięło ziemię, tak i trzyma
i krzesze iskry w zaspach śniegu,
przewraca drzewa, jakby kęgle
i nie da wytchnąć ani chwili:
— przed chatą błyszczą ślepie-węgle,
drapież w polu głodne wilki.
Nie zlitowała się nam Zima,
a jak nas wzięła tak i trzyma....
— i od Bożego Narodzenia
ni się przemienia, ni odmienia,
— już kółdują na Trzech Króli,
a ona ciągle ziemię tuli...
A żebyż się już zlitowała
ta bezlitosna Pani biała....*

*Stoją w bezruchu martwe drzewa,
uwięzłe czołem w wianach chmury,
z pola na pole się przelewa
wicher rozelkany, wicher ponury.
W pośród krzykliwej wron czeredy
na płocie Śmierć tam siedzi z kosa
i w głos się śmieje z ludzkiej biedy....
... z chaty nędzarza trumnę niosą....*

*Noc rozpuściła ciemne włosy
i osłoniła ziemię macierz....
— Smęt, pielgrzym błady, pielgrzym bosy,
za kłanających zmówił pacierz....*

Jerzy Braun.

RYCZĄCY BAWÓŁ.

(Dokończenie).

Zaryczał grizzli, a stary bowie-kneif zboczył się po rękoeść posoką. Drugi i trzeci cios spadły z równą siłą. Niedźwiedź rażony niechybnie obalił się na grzbiet, uczyniwszy młynca w powietrzu wszystkimi czterema nogami. Ręczał i stękał głośno. Bryzgał juchą i farbował obficie.

Ryczący Bawół, zabiwszy zwierza, sprawił go od-

powiednio. Radość i duma rozpierała mu piersi. Oto przyniesie do obozu plemienia zęby i pazury najstraszniejszego stworzenia Gór Skalistych i powie: „Moja to praca.“ I zejda się mężowie i kobiety Siwych Wilków, wyroją się z białych wigwamów, by podziwiać męstwo i siłę wojownika.

Ale gdzież są Komancze? Wszak sześciu jeszcze wrogów czycha na jego życie. Ryczący Bawół nie boi się; on pójdzie ich szukać.

Poszedł i znalazł sześć martwych ciał na dnie wawozu.

I zatańczył nad trupami nieprzyjaciół.

I śpiewał pieśń wojenną.

Oto wielki Manitou wyprowadził Komanczów na złe drogi i poraził ich. Runęło urwisko na którym stanęli i śmierć zdusiła ich na dnie przepaści.

Zabrał sześć skalpów z głów Komanczów i wziął ze sobą. Zaniesie je do czarownika i złoży w ofierze wielkiemu Manitou, któremu się słusznie należą.

— Twoje to skalpy Wielki Duchu, nie zabiorę ich, nie! — wołał do przestrzeni i niebios. — Ryczący Bawół sprawiedliwie dzieli łupy!

I zatańczył Ryczący Bawół nad trupami nieprzyjaciół i śpiewał pieśń potężną:

Jego pieśń zwycięska.

Chwała Tobie, chwała i sława, dobry Manitu! Dobrze o Tobie myśli serce moje....

Czczą cię wargi moje i wyciągnięte w niebiosą dłonie.

Dumny strach jeży mi włosy na głowie, drżą kolana, a serce gorzej podziwieniem.

Otożes zwałł na ziem chytre moje wrogi.

Haililelah!

Otożes wolą Twoją wielkoduszną uciął urwisko twarde, na którym stali...

I runęli w czeluść, a śmierć bezlitosna zadusiła ich na dnie wawozu...

Pomstę mi dałeś i zadośćuczynienie...

Haililelah!...

Śpiewam, aby Cię wielbić i sławić...

Śpiewam, bo muszę... bo serce żąda pieśni...

Tańczę radosny, bo dusza moja tańczy i raduje się.

A serce i dusza rozkazują ustom i rękoma i nogom.

Rozkazują gibkiemu ciału...

Śpiewam, aby Cię uczcić...

Haililelah!

(taniec)

Tys to jest Duchu Wielki?...

Tys to sam Manitu, gromicielu złych?...

Ciebie ja widzę w tym czynie nadludzkim, w tym cudzie, co pobił w jednym okamgnieniu sześć głów hardych Komanczów?

Tak! to On, Duch Wielki oślepił ich i odurzył mózgi mężów i zgasił czujność ich serc...